

get er i den Grad gaaet i den gamle Rigsdags Landsthings Spor, at de ligne hinanden, som den ene Draabe Vand ligner den anden; Landstinget har ført Strid mod nogle enkelte Anmærkninger, mod Anmærkninger, som Medlemmer, der i en Række af Aar have siddet i Rigsdagen, ville vide, at den gamle Rigsdags Landsting uophørligt opholdt sig ved, og som gave Anledning til, at Finantsloven sendtes tilbage her til Thinget; jeg taler ikke her om alle Anmærkninger, men kun om Anmærkninger af den Betydning, at Folkethinget derigennem vilde tilvinde sig en Indflydelse paa Love, som Landstinget maatte ansee for mistlig. Den ærede Ordfører har allerede fremhævet, hvorledes Landsthingets Stilling i Virkeligheden vilde blive overmaade uheldig. Jeg siger ikke, at det er unconstitutionelt; thi Folkethinget kan benytte sin formelle Ret, og Landstinget har sin formelle Ret til at sende Finantsloven tilbage; men Landstinget vilde blive overmaade uheldigt stillet, naar Folkethinget lidt efter lidt kunde forandre de enkelte Love igennem Finantsloven. Nu siger man: Saadanne stikkelige Anmærkninger som den om om Seminarierne og den om Metropolitanstolen have dog ikke stort at betyde; thi det kommer jo dog ikke meget an paa, om en Mand er fast ansat eller ikke, om han faaer Pension eller ikke; dermed staae og falde de Instituter jo dog ikke. Jo, mine Herrer, man begynder saa smaat med at grave Træet ud; derpaa graver man lidt længere og lidt længere; kunne vi bestemme, at de Paagjældende ikke kunne fast ansættes, saa maae vi ogsaa paa den Maade kunne sætte en Anmærkning ind i Finantsloven, lydende paa, at der maa Ingen ansættes i Tilfælde af Vacance, og saa falde de vedkommende Instituter sammen, og Landsthingets Indflydelse paa disse Spørgsmaal er ikke bleven den, som Grundloven forudsætter. Det er derfor, at jeg i den Behandling, Finantsloven er undergaaet i Landstinget, seer et overmaade uheldigt Barsel for Fremtiden; Landstinget har ikke nedsat noget Udvalg, og det har ikke vedtaget indgribende reelle Forslag, men har indfranket sig til mere at hørde sin formelle Stilling med Hensyn til Finantsloven og hindret de Bestemmelser, som det overhovedet an-

seer for uheldige i en Finantslov, og med Hensyn til hvilke der, vel at mærke, altid har været et stort Mindretal her i Folkethinget, som samstemte med Landstinget. Der er to Anmærkninger, som meget godt kunde blive staaende; men det er ikke Landsthingets Skyld, at de ere komne ud, men derimod den høitærede Indenrigsministers, som har gjort dem til et Cabinetsspørgsmaal. Nu siger det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds: Jeg vil ikke styrte den høitærede Minister for de to Anmærkninger Skyld, thi, om disse Anmærkninger staae der eller ikke staae der, er dog ligegyldigt. Det er altsaa ikke Landsthingets Skyld; men vi have her Indenrigsministeren for os, og det er jeg overbevist om, at, hvis han havde sagt det i Folkethinget, som han sagde i Landstinget, nemlig, at han gjorde Sagen til et Cabinetsspørgsmaal, da havde Fleertallet her i Folkethinget aldrig vedtaget disse Anmærkninger, skøndt de ikke ere af de forfærlige. Jeg skal endnu kun med Hensyn til Vædringsforlaget under Nr. 3, som blev fremhævet overordentligt stærkt af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds (Winther), bemærke, at det, efter min Mening, er en fuldstændig Misforstaaelse af ham, naar han har fremstillet Sagen saaledes, som om Fleertallet i det andet Thing havde udtalt, at Folkethinget havde tilveiebragt en overordentlig constitutionel Conflict og et Indgreb i Kronens Ret. Man kan jo dog ikke saaledes fremdrage en enkelt Udtalelse, og her i Folkethinget fremkomme jo dog ogsaa mange Bemærkninger, der ingenlunde kunne siges at være Udtryk for Thingets Anskuelser. Dersom Landstinget f. Ex. vilde holde sig til Alt, hvad det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgfreds siger, og vilde gjøre Folkethinget ansvarligt derfor, da vilde jeg ansee det for overmaade uheldigt, og jeg troer, at Fleertallet her i Thinget vilde protestere herimod. Det, som i mine Tanker, hvad dette Punkt angaaer, er Hovedsagen, er Hensynet til § 5 i Lønningsloven af 12te Januar 1853. Man sagde fra Udvalgets Fleertals Side, at her var anvendt et Bølb til Lønning af en extraordinair Docent, som ikke havde kunnet rigtigt anvendes, fordi det ikke var nogen extraordinair Docent, der var ansat, men at den